

Skivrecensioner

Kent Olofsson: Champs d'étoiles

Uppdaterad Igår Publicerad Igår

Kent Olofssons modernism hämtar klanger från både renässans och barock. Foto: Foto: Jörgen Dahlqvist

Unik förening av modernism och mysticism.

5 **NUTIDA KONSTMUSIK**
Kent Olofsson
"Champs d'étoiles". Ensemblen Lipparella
(dbProductions/Naxos)

När Kent Olofsson i januari belönades med ett av Sveriges största tonsättarpris, Järnåkerstipendiet, var det för sitt "Champs d'étoiles" – ett verk som enligt motiveringen "saknar motstycke inom svensk kammarmusik". Efter att ha hört det på cd är det lätt att hålla med.

Med sina tjugo satser uppdelade i tre delar är bara omfånget unikt. Verket beskriver en pilgrimsfärd och kan i sin förening av modernism och mysticism ge associationer till 50-talets Ingvar Lidholm och Sven-Erik Bäck. Liksom mixen av akustiska instrument och elektronik samt att här finns ett par texter ur Dag Hammarskjölds "Vägmärken".

Men det som gör dess dominerande klangvärld så egen är att den är hämtad från renässansen och barocken. Med Mikael Bellini som countertenor, Kerstin Frödin på blockflöjter, Anna Lindal på barockviolin, Louise Agnani på viola da gamba och Peter Söderberg på teorb skapas en väg av skuggor och ljus som förbinder det förflutna med det förväntade. En sökande känsla hos Olofsson som är lika sinnlig som den är andlig och som driver hans musik framåt med uppmärksamheten riktad åt alla håll. Inte minst åt det knappt skönjbara, det som finns i tystnaden och mörkret. Och som kanske bara kan uppenbaras i musik.

Bästa spår: "Our Lady above, an angel"

Martin Nyström

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt